

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)
11. september 2013

Sag T-317/10 P

L
mod
Europa-Parlamentet

»Appel — personalesag — midlertidigt ansatte — kontrakt på ubestemt tid — afgørelse om afskedigelse — begrundelsespligt — mistet tillid«

Angående: Appel af dom afsagt af Retten for EU-personalesager [fortroligt], med påstand om ophævelse af denne dom.

Udfald: Dom afsagt af Retten for EU-personalesager [fortroligt] ophæves, for så vidt som Personaleretten undlod at tage stilling til anbringendet om tilsidesættelse af princippet om upartiskhed, forkastede anbringendet om materiel unøjagtighed og om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og fastslog, at sagsøgeren ikke havde nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtedes at betale sagens omkostninger. Appellen forkastes i øvrigt. I øvrigt frifindes Parlamentet i det søgsmål, som L anlagde ved Personaleretten i sag [fortroligt]. Hver part bærer sine egne omkostninger såvel i førsteinstanssagen som i appelsagen.

Sammendrag

1. *Appel — anbringender — afvisning af en stævning i første instans — anbringende om ufravigelige procesforudsætninger — undersøgelse ex officio*

2. *Retslig procedure — stævning — formkrav — klar og præcis redegørelse for de påberåbte anbringender*
(Personalerettens procesreglement, art. 35)

3. *Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansatte, som ansættes med henblik på at arbejde i en politisk gruppe i Europa-Parlamentet — opsigelse af grunde, som vedrører det gensidige tillidsforhold — begrundelsespligt — rækkevidde*
[Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2; ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 2, litra c)]

4. *Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansatte, som ansættes med henblik på at arbejde i en politisk gruppe i Europa-Parlamentet — opsigelse af grunde, som vedrører det gensidige tillidsforhold — domstolsprøvelse — grænser*
[Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 2, litra c)]

5. *Appel — anbringender — utilstrækkelig begrundelse — rækkevidden af begrundelsespligten (Statutten for Domstolen, art. 36)*

6. *Retslig procedure — begæring om genåbning af den mundtlige forhandling — begæring, som har til formål under appellen at fremlægge nye dokumenter vedrørende de faktiske omstændigheder — afvisning (Rettenes procesreglement, art. 62)*

1. Appellinstansen er forpligtet til, om nødvendigt ex officio, at tage stilling til et anbringende om ufravigelige procesforudsætninger vedrørende antagelsen til realitetsbehandling af en stævning i første instans med henblik på at afgøre, om nævnte stævning opfylder de nødvendige krav om klarhed og præcision.

(jf. præmis 22)

Henvisning til:

Domstolen: 29. november 2007, sag C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 18

Retten, 16. marts 2009, sag T-138/99, R mod Kommissionen, Sml. Pers. I-B-1, s. 11, og II-B-1, s. 51, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis

2. I henhold til artikel 35 i Personalerettens procesreglement skal en stævning bl.a. indeholde en kort fremstilling af de påberåbte anbringender. Den skal følgelig indeholde en angivelse af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i statutten for Domstolen og i Rettenes procesreglement. Denne fremstilling skal endvidere, selv om den er kortfattet, være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, og at Personaleretten kan træffe afgørelse i sagen i givet fald uden at skulle indhente yderligere oplysninger. Retssikkerheds- og retsplejehensyn kræver, for at en sag eller nærmere bestemt et anbringende kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, på en sammenhængende og forståelig måde fremgår af selve stævningen.

(jf. præmis 34)

Henvisning til:

Domstolen: 4. juli 2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34; 28. juni 2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 426

Retten: 17. juni 2003, sag T-385/00, Seiller mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 161, og II, s. 801, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis; 19. marts 2010, sag T-338/07 P, Bianchi mod ETF, præmis 59

3. Begrundelsespligten i tjenestemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2, som har til formål at give adressaterne for retsakter mulighed for at vurdere, om afgørelsen er korrekt, og at danne grundlag for domstolsprøvelse, finder anvendelse på afgørelser om opsigelse af en tidsbestemt kontrakt som midlertidigt ansat, der reguleres af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Undtagelsesvist er det imidlertid under visse betingelser anerkendt, at begrundelsen for en retsakt kan suppleres, enten under den administrative fase eller efter anlæggelsen af søgsmålet. Under den administrative fase er det anerkendt, at begrundelsen for retsakten kan suppleres ved den kontekst, der er kendt for sagsøgeren, mundtlige oplysninger og klagen.

Hvad navnlig angår en opsigelse, der er begrundet i manglende gensidig tillid mellem en midlertidig ansat og en politisk gruppe i Europa-Parlamentet, som han er tilknyttet, gælder, at hvis en midlertidig ansat, der arbejder for løsgængere, har en interesse i at sikre sig, at det brudte tillidsforhold er det, der forbinder ham med hans direkte administrative overordnede, er det i tilfældet med en ansat, der er tilknyttet en klassisk politisk gruppe, der er en anden end løsgængernes gruppe, og som er karakteriseret ved en politisk overbevisning, som må antages at være fælles, således, at når tillidsforholdet er brudt, foreligger dette ikke længere i forhold til gruppen som helhed, og spørgsmålet om, hvilke personer der har mistet tilliden, er irrelevant.

(jf. præmis 60, 61 og 64)

Henvisning til:

Domstolen: 28. februar 2008, sag C-17/07 P, Neirinck mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 50-52

Retten: 8. december 2005, sag T-237/00, Reynolds mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 385, og II, s. 1731, præmis 96; 17. oktober 2006, sag T-406/04, Bonnet mod Domstolen, Sml. Pers. I-A-2, s. 213, og II-A-2, s. 1097, præmis 52; 8. september 2009, sag T-404/06, ETF mod Landgren, Sml. II, s. 2841, præmis 143-171 og 179; 7. juli 2011, sag T-283/08 P, Longinidis mod Cedefop, præmis 68; 24. oktober 2011, sag T-213/10 P, P mod Parlamentet, præmis 35

4. Spørgsmålet om, hvorvidt der består et tillidsforhold, kan ikke afgøres på grundlag af objektive elementer og kan ikke underkastes domstolsprøvelse, idet Unionens retsinstanter ikke kan erstatte ansættelsesmyndighedens vurdering med deres egen. I denne forbindelse understreges, at mistet tillid inden for det politiske område er et vidt begreb.

Imidlertid gælder, at hvis en institution, som beslutter at opsiges en kontrakt som midlertidigt ansat, navnlig henviser til præcise faktiske omstændigheder, som danner grundlag for afgørelsen om opsigelse på grund af mistet tillid, er retten forpligtet til at efterprøve rigtigheden af disse faktiske omstændigheder. For så vidt som en institution belyser grundene til den mistede tillid med henvisning til præcise faktiske omstændigheder, skal retten kontrollere, at disse grunde hviler på faktiske omstændigheder, som materielt er rigtige. Herved sætter retten ikke sin egen vurdering i stedet for den kompetente myndigheds, hvorefter den mistede tillid er godtgjort, men indskrænker sig til at kontrollere, om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for institutionens udtrykkelige afgørelse, materielt er rigtige.

(jf. præmis 68-70)

Henvisning til:

Retten: 14. juli 1997, sag T-123/95, B mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 245, og II, s. 697, præmis 73

5. Et anbringende vedrørende Personalerettens manglende besvarelse af et anbringende, der er blevet fremsat i første instans, svarer i det væsentlige til at påberåbe sig en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statuten for Domstolen, der finder anvendelse på Personaleretten i medfør af artikel 7, stk. 1, i bilag I til samme statut.

(jf. præmis 94)

Henvisning til:

Domstolen: 20. maj 2010, sag C-583/08 P, Gogos mod Kommissionen, Sml. I, s. 4469, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis

6. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 110 og 111)